

DĄBIE (1) *sb n*

L sg dąbiu.

Sł stp, Cn, Linde brak.

coll. Dęby, miejsce porośnięte dębami: Y vkazał lię mu Iehowá w rowninach Mámrego [in convalle Mambre] (marg) Niektorzy przekládaią w dąbiu ále lię mylą á oni ielzczę gorzey co padołem przekládaią. [...] (-) á on lieldział we drzewach [!] namiotu/ gdy lię zágrzewał dzień. BudBib Gen 18/1.

Cf DĘBIE

SB